

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ οἱ Πέρσαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐλπίζοντες νὰ καθυποτάξουν καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, ὅπως ἔπραξαν εἰς ἄλλα πολλὰ ἔθνη· ἀλλ' εὗρον πολλὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀσιανῶν, διότι νικηθέντες κατὰ κράτος εἰς τὸν Μαραθῶνα

αὐτὴ ἀπέτυχεν· ἐνῶς δὲ ἡτοίμαζε στρατὸν μέγαν, νὰ προσβάλῃ τοὺς Ἕλληνας διὰ τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ὁ θάνατος ἐπῆλθε καὶ ἡ ἐκστρατεία ἐγένετο ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ξέρξου μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἔτι χειροτέρας τύχης.

Λωτός ὁ ἱερός τῆς Αἰγύπτου.

ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, ἡναγκάσθησαν νὰ ἀπέλθουν τῆς Ἑλλάδος κατησχυμένοι.

Μετὰ τοῦτο ὁ Δαρεῖος ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν, τῶν σημερινῶν Ῥώσων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκστρατεία

Ὁ λωτός.

Τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουν διάφορα εἶδη φυτῶν τῆν σήμερον· πολλὴ δὲ ὅμως ὑπάρχει διχογνωμία περὶ τοῦ,

ποῖον εἶχαν τὸ φυτὸν, τὸ ὁποῖον ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἀρχαίους ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Πιθανὸν νὰ ἦτον ὁ ζίζυφος λωτός, ὅστις εὐρίσκεται τὴν σήμερον εἰς τὴν Τύνιδα καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς, ἐπειδὴ τὸ φυτὸν τοῦτο ἀνταποκρίνεται κάλλιον πρὸς τὴν περιγραφὴν τοῦ λωτοῦ, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Πολύβιος, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου περιγράφεται ὡς ἀκανθώδης θάμνος, φέρων καρπὸν ἰσομεγέθη μὲ τὸν τῆς ἐλαίας, καὶ ὁμοιάζων κατὰ τὴν γεῦσιν μὲ τοὺς φοίνικας. Τὰ διάφορα εἶδη τούτου φέρουσι καὶ διαφόρους καρποὺς, ἀλλὰ πάντες εἶναι εὐχάριστοι τὴν γεῦσιν.

Ὁ Ὀμηρος, εἰς τὸ ἔννατον στοιχεῖον τῆς Ὀδυσσεΐας, στίχον 84—105 ἀναφέρει φυλὴν τινα ἀνθρώπων, τοὺς ὁποῖους ὀνομάζει Λωτοφάγους, οἵτινες κατέφκον τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ οἵτινες ἐζήτησαν νὰ κρατήσωσι παρ' αὐτοῖς τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ, προσφέροντες εἰς αὐτοὺς νὰ φάγωσιν ἐκ τοῦ λωτοῦ, ὅστις ἔκαμνε τὸν τρώγοντα ἐξ αὐτοῦ νὰ λησμονήσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ μὴ ἔχῃ πλέον ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτήν. Τὸν κίνδυνον ὅμως τοῦτον ἀπέφυγον διὰ τῆς φρονήσεως καὶ δραστηριότητος τοῦ Ὀδυσσεῖως, ὅστις τοὺς φαγόντας ἐξ αὐτοῦ ἠνάγκασε διὰ τῆς βίας νὰ ἔμβωσιν εἰς τὸ πλοῖον, ἀποπλεύσας ταχέως ἐκ τῆς γῆς ἐκεῖνης. Τὸ ἀπλοῦν τοῦτο συμβεβηκὸς, ὅπερ ἐν ὀλίγοις μόνον ἀναφέρει ὁ Ὀμηρος, ἀνέπτυξεν εἰς λαμπρὸν τι ποίημα, «Οἱ Λωτοφάγοι,» ὁ ἔνδοξος ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας κ. Τέννyson.

Ὡς φαίνεται, καὶ οἱ Ἀραβες ἐγνωρίζον, ἢ μᾶλλον, ἐπίστευον εἰς τὴν μαγικὴν ταύτην ιδιότητα τοῦ λωτοῦ, διότι ὀνομάζουσιν αὐτὸν «καρπὸν τοῦ πεπρωμένου,» ὅστις θέλει τρώγεσθαι ἐν τῇ Παραδείσῳ!

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἱερὸν λωτὸν τῆς Αἰγύπτου. Ὡραῖον τι ὑδρόβιον φυτὸν, ἀφιερωμένον ἰδίως εἰς τὸν Ὅσιον καὶ τὴν Ἰσιν, καὶ θεωρούμενον ὡς ἐμβληματικὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Εἰς τὰ ἱερογλυφικὰ καὶ τὰ κοσμήματα τῶν μνημείων τῆς Αἰγύπτου, τὸ φυτὸν τοῦτο κατέχει ἐπίσημον θέσιν. Αἱ κιονοστιχίαι τῶν ναῶν ἐν Θήβαις καὶ ἐν Φιλαῖς τῆς Αἰγύπτου, ἔχουσι κιονόκρανα ἐσχηματισμένα ἐκ τοῦ φύλλου τοῦ λωτοῦ καὶ συμπεπλεγμένα μὲ φοίνικας. Δὲν ὑπάρχει δὲ μνημεῖον αἰγυπτιακόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου νὰ μὴ παρίσταται ἡ θεὰ Ἴσις, ἐστεφανωμένη μὲ φύλλα λωτοῦ, ἢ κρατοῦσα ἀνθοδέσμην ἐξ αὐτῶν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ῥωμαϊκὰ τινα λεῖψανα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἐγγεγραμμένος ὁ λωτός.

Ἀκόμη καὶ οἱ Βραχμάνες θεωροῦσι τὸ φυτὸν τοῦτο ὡς ἱερὸν· εἰς δὲ τοὺς ναοὺς αὐτῶν ὁ Βράμματος παρίσταται ἐνίοτε καθήμενος ἐπὶ καθέδρας ἐκ λωτῶν.

Ἡ ζυγαρὰ τοῦ φιλοσόφου.

(Μύθος.)

Ὑπῆρχέ ποτε καλόγηρός τις, ὅστις κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς του ἐνησχολεῖτο εἰς βαθεΐας σκέψεις καὶ σοφοὺς διαλογισμοὺς· τοῦτε ἕνεκα ἐπωνομάσθη «ὁ φιλόσοφος.» Οὗτος ἐκ νεαρᾶς ἀκρόμῃ ἡλικίας ἔλαβε τὴν ἰδέαν νὰ κατασκευάσῃ ζυγαρῖαν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δύναται νὰ ζυγίσῃ οὐχὶ ζάχαριν καὶ ἄλευρον καὶ τὰ παρόμοια, ἀλλὰ σκέψεις, καὶ πράξεις καὶ ἐλατήρια, ἀκόμῃ δὲ καὶ ἀνθρώπους! — πρᾶγμα ὅπερ φαίνεται λίαν παράδοxon, ἀν' ὅχι ἀπίστευτον. Ἀλλ' ὁ καλόγηρος εἶχε σταθερὰν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἤθελε δυνηθῇ νὰ κατασκευάσῃ τοιαύτην τινὰ ζυγαρῖαν, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰργάζετο ἐπιμελῶς εἰς τὸ καλλίον τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἕως οὗ μίαν ἡμέραν, ὅτε ἦδη ἡ κόμη του εἶχε λευκανθῇ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἀπωλέσει τὴν λάμψιν αὐτῶν, ἐπληρώθη ὁ πόθος τῆς ζωῆς του, διότι ἡ ζυγαρὶὰ ἔκειτο ἐνώπιόν του τελεία καὶ ἐτοίμη διὰ δοκιμὴν!

Ἡ χαρὰ τοῦ καλοῦ ἦτο ἀπερίγραπτος· ἀπεφάσισε δὲ εὐθὺς νὰ κάμῃ τὴν δοκιμὴν· καὶ πρῶτον μὲν θέτει εἰς τὴν μίαν τῶν δύο πλαστῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἀπίστου, ἀλλὰ εὐφυοῦς ἀνθρώπου, τοῦ Βολταίρου, εἰς τὴν ἑτέραν δὲ ἐν τεμάχιον χαρτίου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦτο γεγραμμένη ἡ προσευχὴ τοῦ Τελώνου, — «Κύριε ἰλάσθητί μοι τῇ ἁμαρτωλώ·» ἀμέσως δὲ καὶ μετὰ θαύμασμον βλέπει τὴν πλαστιγγα, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἡ προσευχὴ, κατερχομένην, τὴν δὲ κεφαλὴν ἀνερχομένην μετ' ὀρμῆς ἕως εἰς τὴν ὀροφὴν!

Μετὰ ταῦτα ἔθεσεν εἰς τὴν μίαν πλαστιγγα τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, εἰς δὲ τὴν ἑτέραν ἐν ἐκ τῶν ἱματίων, τὰ ὁποῖα ἡ Δορκὰς κατεσκεύαζε διὰ τοὺς πτωχοὺς· μὲλον οὗτο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο περιβεβλημένος σιδηρᾶν πανοπλίαν, τὸ ἱμάτιον κατῆλθε καὶ ὁ ἦρως ἀνῆλθεν!

Ἀκολουθῶς ἔθεσεν εἰς μίαν τῶν πλαστῶν μίαν δολόκληρον σειρὰν νοσοκομείων, τὰ ὁποῖα εἶχεν οἰκοδομήσει πρὸς τὸ θεαθῆναι καὶ ἐπαινεῖσθαι Φαρισαῖός τις φιλόδοξος, εἰς τὴν ἑτέραν δὲ τὸν ὄβολον τῆς χήρας, — ὅτε, ὦ τοῦ θαύματος! ὁ μικρὸς ὄβολος ὑπερεξῆγεν δολόκληρον τὴν σειρὰν τῶν οἰκιῶν καὶ ἡ ζυγαρὶὰ ἔκλινε πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ!

Τὰ πειράματα ταῦτα ἐνεθάρρυναν αὐτὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ ἄλλα — εἰς ἕκαστον δὲ πείραμα εὕρισκεν ἀποτελέσματα ὅλως ἀνέλπιστα καὶ παράδοξα, ὡς λ. χ. τὸ νὰ ζυγίσῃ περισσότερον ἐν ἄροτρον ἀπὸ δέκα πολεμικὰς ἀμάξας, ἐν καρφίον περισσότερον ἀπὸ ἐν πολυτελὲς δῶρον, ἐν μόνον δάκρυον μιᾶς πτωχῆς χήρας περισσότερον παρὰ χρυσὴν περικεφαλαίαν, χαλκίνην ἀσπίδα καὶ σιδηροῦν δόρυ! Προσέτι διὰ πειραμάτων εὐ-